

І ЦВІТ МАГНОЛІЙ НЕПОВТОРНИЙ

Мирсłава Пінковська
науковиця,
Інститут ядерних досліджень
НАН України,
м. Київ

Майже все доросле життя я прожила в Києві. Але з десятків років по приїзді ніяк не могла до нього звикнути. Виглядав мені потворним монстром із гамірним велелюддям та переповненим транспортом, а водночас якоюсь зросійщеною провінцією, де навіть доброї кави не випити (про манери взагалі мовчу). Не раз гіркими слізьми заливала подушку, картаючи себе, що проміняла рідний Львів на не знати що.

Але згодом **Роман Крип'якевич** відкрив мені місце, з якого Київ проєктується у всій красі та величі віків. Я вчилася через його сприйняття і його поглядом всотувати дух столиці: барокове мереживо дзвіниці Святої Софії і величну Оранту, маленькі вулички Подолу, які тисячоліттями збігали до Дніпра, лаврські обриси на схилах, Фролівський монастир із келією матері **Мазени** і ще десятки різних місць. І Київ став «своїм», рідним.

Однак Львів і надалі залишався для мене Меккою, куди я поспішала на Різдво і Великдень, бо тільки тут можна відчутти справжній смак свята. Запам'ятався Чистий Четвер перед Воскресінням 2008 року, коли я в задумі прямувала до церкви Юра. Душа моя була умиротворена і щаслива. І цвіли магнолії в сквері рідної Політехніки, у якій пройшло п'ять років мого студентського життя. І склалися вірші:

**Магнолії цвітіння – незбагненне диво,
Як усмішка дитини, щира, незрадлива.
Як посланий небесний дар,
Аби надати сірим будням чар.**

І ось цього року я знову проходжу знайомими вуличками. Весна потрохи набирає сили. Але ще зимно і незатишно. І я тепер – біженка. Бо йде війна.

**Було колись. Тепер магнолій чаші
Лампадками по дітях плачуть,
Отих – розстріляних в машині в Ірпені,
Івалтованих у Бучі в березневі дні.
І тих, завалених у Маріуполі в театрі –
Їх нищили російській сатрапи.
Магнолії, простягнувши віти, ридають в небеса...
Яка шемка й беззахисна краса! ■**

14 квітня 2022 року